

Marina Alapere

A woman with blonde hair, wearing a red hooded cat costume with large orange ears and a white muzzle with whiskers, is smiling and holding a small orange cat. She is standing in a field of tall, dry grass. In the background, there are tall evergreen trees. On the right side of the image, there are large, stylized yellow sunflowers with dark brown centers and green leaves. The text 'KISSA ILONAJA' and 'HIIRIYSTÄVÄ OONA' is written in white, serif, all-caps font at the bottom of the image.

KISSA ILONAJA
HIIRIYSTÄVÄ OONA

KISSA ILONA JA
HIIRIYSTÄVÄ OONA

Olen kotoisin Pietarista ja olen asunut Suomessa yli 25 vuotta. Sydämessäni on kaksi kulttuuria ja rakastan molempia. Olen liikunnanohjaaja, taidegraafikko ja harrastajataiteilija.

Haluan KIITTÄÄ perhettäni avusta ja kärsivällisyydestä satuprojektini aikana. KIITOS Helena Oravalle, joka oli mukana koko matkan ajan alusta loppuun saakka monissa asioissa.

Kirjallisuuden opiskelija Ida Bergille KIITOS hänen antamastaan palautteesta, kieliopillisista korjauksista ja kannustuksesta. Rita Kumpulaiselle KIITOS oikoluvusta. KIITOS myös Tuula Nymänille, taitavalle ompelijalle, joka toteutti Ilonan puvun toiveeni mukaisesti.

Satu, runo, piirustukset, kuvat Marina Alapere.
Valokuvien ottamisessa auttoi Helena Orava.

© 2020 Marina Alapere

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-288-6

Taitto: Muistix Oy

ILONA-KISSA

Ilona-kissa, kuten kaikki muutkin kissat, syntyi Maa-planeetalla. Muut kissat puhuivat hänestä: Onko hän Marsista lentänyt? Niin oranssi! Tällaisia kissoja ei ole ennen nähty!

Ilona ei nimittäin näyttänyt samalta kuin muut kissat. Hänen turkkinsa oli kauttaaltaan kirkkaan oranssi. Vain muutama musta pilkku koristi hänen korviaan, tassujaan ja häntäänsä.

Ilona katsoi peilikuvaansa ja puhui itsekseen: ”Totta. En näytä tavalliselta kissalta, mutta pidän oranssista väristäni!” Hän pyöritti mustapilkullista häntäänsä hymyillen, ja lähti iloisesti hyppien juoksemaan kohti koulua.

Nimittäin Ilona, samoin kuin kaikki muutkin kissat, kävi koulua, jossa heitä opetettiin pyydystämään hiiriä. Oppitunnit olivat mielenkiintoisia ja kissat harjoittelivat paljon liikuntaa. Heitä opetettiin juoksemaan nopeasti ja hyppäämään korkealle, kiipeilemään puissa, sekä kehittämään tarkkaavaisuutta ja ketteryyttä.

Ilona piti kovasti liikuntatunneista, ja opettajat usein kehuivatkin häntä taidoistaan ja onnistumisistaan. Hän oli hyvin taitava ja teki kaikki tehtävänsä mielellään. Mutta hän ei koskaan napannut kiinni yhtäkään hiirtä.

Kyse ei kuitenkaan ollut siitä, etteikö Ilona olisi saanut hiiriä kiinni. Päinvastoin. Jälleen kerran eräällä oppitunnilla Ilona oli saanut vain muutamalla hypyllä kiinni pienen hiiren. Mutta Ilona ei vienyt sitä kouluun muiden kissojen luo vaan silitti sitä, hymyili ja sanoi: ”Älä pelkää, pikkuinen, en tee sinulle pahaa. Juokse nyt nopeasti kotiin ja muista, että kannattaa harjoitella kovasti juoksemista, ettei joudu kissan tassuihin!”

Pieni hiiri katsoi ympärilleen ja viimeisillä voimillaan se syöksähti tuuheaan ruohikkoon. Ilona hymyili iloisena ja lähti takaisin kouluun. Hän käveli laulaen hilpeää laulua:

*Minä juoksen, minä hypin, sipsutellen välillä!
Terve rakas aurinko! Terve metsän maailma!*

Koulussa muut kissat ilkkuivat: ”No, mihin hiiret ovat jääneet? Epäonnistui! Epäonnistui!”

Ilona ei pitänyt muiden naurusta, mutta vastasi silti hymyillen: ”No joo, taas epäonnistuin!”

Hän hymyili muistaessaan, miten pieni hiiri, jonka hän päästi vapaaksi, oli juossut kotiin. ”Voi miten suloinen se olikaan”, hän ajatteli. ”Toivon, että vielä joskus kissat ja hiiret tulevat ystäviksi.”

Usein koulun jälkeen Ilona kävi metsässä lempipaikassaan auringonkukkakedolla. Ja tänään oli erityinen päivä, sillä koulusta oli alkanut loma. Selällään venytellen Ilona makasi kedolla ja katsoi, kuinka pilvet muuttuivat erilaisiksi hahmoiksi. Hän haaveili siitä, kuinka ihanaa olisikaan saada ystävä, jonka kanssa voisi yhdessä hypellä ojien yli, kiipeillä puihin ja opetella kaikenlaisia hurjia temppuja. Ystävä, jonka kanssa voisi kuunnella tarinoita, joita tuuli ja auringonkukat kertoivat. Jonka kanssa kuulla kaunista linnun laulua ja tähtien jännittäviä kertomuksia toisista planeetoista.

Haaveillessaan Ilona melkein nukahti, mutta havahtui yhtäkkiä kuullessaan heinikosta ääniä. Hän hypähti pystyyn, sillä ääni oli hänelle hyvin tuttu. Hän tiesi, että lähistöllä oli hiiri. Aivan varovasti hän raotti heinikkoa – ja siellä! Hän ei voinut uskoa silmiään. Lehden alla oli pieni hiiri, joka oli väriltään aivan oranssi, juuri niin kuin Ilonakin! ”Ei voi olla totta”, kuiskasi Ilona hiljaa. ”Oranssi hiiri?”

Pieni oranssi hiiri oli peloissaan. Se peitti silmänsä tassuillaan, supistui pieneksi palloksi ja odotti kauhuissaan, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Mutta pitkään aikaan ei tapahtunut mitään. Varovasti hiiri nosti toista korvaansa ja kuunteli, mutta oli aivan hiljaista. Hän nosti molempia korviaan, mutta yhä oli aivan hiljaista. Niin

hiljaista, että auringonkukatkin ja kesän tuuli pysähtyivät tarkkailemaan, mitä seuraavaksi tapahtuisi.

Vieläkin pieni hiiri odotti. Sitten se rohkaistui ja avasi toisen silmänsä. Hämmentyneenä se katseli ympärilleen. Jotakin suurta ja oranssia oli hänen vierellään. ”Mitä se voi olla”, mietti hiiri.

Vihdoin se avasi molemmat silmänsä, nosti päätään ja samassa jähmettyi paikalleen. Suoraan silmästä silmään sitä tuijotti suuri oranssi kissa!

”Ei voi olla totta”, ajatteli hiiri. Se hieraisi silmiään ja katsoi uudestaan. Siinä oli kissa, joka oli oranssi, saman värinen kuin hän itse! Pieni hiiri keräsi kaiken rohkeutensa ja kysyi hiljaisella äänellä: ”A-anteeksi, kuka te oikein olette?”

”Olen Ilona. Kissa-Ilona”, suuri kissa vastasi.

”Ai, te siis kuitenkin olette kissa? Sehän tarkoittaa, että nyt te minut...” Pienen hiiren ääni hiljeni, se peitti jälleen silmänsä ja käpertyi palloksi.

”Ei, ei, älä pelkää”, Ilona sanoi. ”Kyllä, olen kissa, mutta en tee sinulle mitään pahaa, älä huoli. Mikä on nimesi?”

”O-Oona”, hiiri vastasi vapisevalla äänellä, kunnes rohkaistui taas vähän ja kysyi: ”Anteeksi, mutta onko oransseja kissoja olemassa?”

Ilona hymyili. ”No, entä onko oransseja hiiriä?”

Molemmat purskahtivat nauruun.

”Oona. Miten kaunis nimi”, Ilona sanoi. ”Mitä sinä teet täällä, Oona?”

”Olen piilossa. Kissoilta”. Oonan ääni vapisi. Hän oli edelleen hiukan peloissaan.

”Mutta mitä teet täällä aivan yksin?” kysyi Ilona. ”Kaikki muut hiiret ovat pellolla.”

”Olen vasta muuttunut pellolta tänne ja nyt auringonkukkakedolla on uusi kotini ” Oona vastasi hymyillen.

Ja niin Oona kertoi Ilonalle oman tarinansa.

OONAN TARINA

Oona oli asunut perunapellolla muiden hiirien kanssa, mutta hän oli ollut kovin yksinäinen, sillä muut hiiret eivät halunneet olla hänen ystäviään tai ottaa mukaansa leikkimään pellolle. ”Emme voi ottaa sinua mukaan, koska olet sellainen oranssi”, ne olivat sanoneet. ”Kissat huomaavat meidät liian helposti sinun takiasi. Mene ruukkuusi!”

Oona oli asunut vanhassa kukkaruukussa pellon laidalla. Hän oli tuntenut itsensä hyvin surulliseksi katsellessaan, kuinka muut hiiret leikkivät yhdessä pellolla hänen vain istuessaan yksin ruukussaan.

Eräänä päivänä Oona oli päättänyt jättää ruukkunsa ja lähteä pois pellolta.

Hän oli nimittäin kuullut, kuinka muut hiiret olivat puhuneet keskenään, että metsässä on kaunis auringonkukkaketo, joka on kuin ihmemaa syvän metsän keskellä. Jättiläismäiset auringonkukat vartioivat sitä ja siellä on hyvin kaunista ja turvallista. Pellon hiiret eivät olleet kuitenkaan koskaan itse nähneet ketoa. Kukaan heistä ei ollut uskaltanut lähteä sinne, koska matka oli vaarallinen ja polun katkaisi hurjan pitkä ja leveä oja, joka oli täynnä ällöttävää mutaa. ”On mahdotonta päästä ojan yli”, pellon hiiret olivat puhuneet keskenään. ”Edes kissat eivät pysty ylittämään sitä.”

Istuessaan ruukussaan Oona oli usein haaveillut siitä, että olisi ihanaa nähdä tuo ihmeellinen keto. Hän ei ollut koskaan käynyt kotipeltonsa ulkopuolella. ”Minun on pakko uskaltaa lähteä pellolta pois”, Oona ajatteli. ”Se on tosi pelottavaa, mutta en minä voi istua koko elämäni tässä ruukussa.”

Silloin Oona nousi ja kiitti rakasta ruukkuaan: ”Sinä, ruukku olit pitkään minun turvani, mutta minun on pakko löytää auringonkukkaketo!” Sitten hän kasteli ruukun vieressä kasvavan orvokin, katseli pellon suuntaan ja lähti matkaan.

Voi kuinka pelottavaa oli astua ensimmäistä kertaa pois pelloilta. Mutta onneksi Oona löysi heti polun, joka vei syvään metsään. Hän juoksi polkua pitkin niin nopeasti, että oranssi turkki tuli litimäräksi hiestä. Pysähdyttyään lepäämään Oona huomasi edessään suuren ja pelottavan ojan.

”Voi ei”, Oona säikähti. Hän kurkisti varovasti ojan reunalta alas ja yllättyi. Oja oli kyllä iso, mutta ei niin leveä kuin hiiret olivat väittäneet. Eikä oja ollut mutainenkaan, vaan täynnä vettä, joka oli niin kirkasta, että pohja näkyi. Ojan toisella puolella seisoivat ryhdikkäät auringonkukat.

”Siellä se on!” Oona huudahti. ”Minun on pakko päästä ojan yli. Mutta miten? Voi, jospa osaisin uida, niin pääsisin helposti yli. Mutta kun minä en osaa!”

Aivan ojan reunalla kasvoi suuri koivu, jonka oksat kaartuivat ojan yli. ”Voi, jospa osaisin kiivetä puuhun, niin pääsisin helposti yli”, Oona ajatteli. Hän yritti kavuta koivun runkoa pitkin, mutta luiskahti alas. Hän yritti vielä uudelleenkin, mutta mätkähti jälleen maahan. Silloin Oonalta pääsi melkein itku.

”Turha itkeä, ei se auta”, hän puhui itsekseen. ”Mitä-hän minun oikein pitäisi tehdä?”

Hän istahti hetkeksi miettimään, ja oivalsi: ”Minä teen lautan! Tarvitsen vain pienen palan koivun tuohta.”

Oona koputti koivun runkoa ja sanoi kuuluvalla äänellä: ”Arvoisa Rouva Koivu! Saisinko minä ottaa teidän rungostanne pienen palan tuohta? Minun on pakko rakentaa lautta, jotta pääsen ojan yli.”

Oona katsoi ylös ja odotti vastausta, mutta sitä ei kuulunut. Hän yritti pidätellä kyyneliä, mutta ne valuivat hänen poskilleen. Oona istahti koivun juurelle ja itki. Ajatus siitä, että hän joutuisi palaamaan takaisin pelloille, itketti häntä yhä enemmän. Silloin hän nousi, koputti uudelleen puun runkoa ja huhui: ”Kuuletteko? Arvoisa Rouva Koivu?”

Tämä satu on tunnetaitoja vahvistava, hauska ja liikuntaan kannustava. Se kertoo unelmoinnista, erilaisuudesta ja ystävyydestä

*Erilaisuus on rikkaus.
Ystävyyys on vahvuus.
Otetaan kaikki mukaan,
ketään ei jätetä.
Leikitään, kilpaillaan.
Kannustetaan, tuetaan.
Pieniä ei kiusata.
Ollaan kaikki ystäviä.*

ISBN: 9789528022886

9 789528 022886